

Крамниця ввічливості

Євген Дмитренко

Казка

В розкішному двоповерховому будиночку, вікна якого завжди були закриті шторами й відкривалися лише у повний місяць, а входні двері зачинялися на сім замків, жила собі одна Графиня, Емма ван Пігінгтон. Стильна леді із дуже зависокою самооцінкою, яка отримала у спадок від батька цей будинок разом із титулом та великою кількістю коштовностей.

Не дивлячись на свої пишні форми, Емма завжди намагалася виглядати красунею. Одягала тісний одяг, який дуже вдавлював її неслухняний живіт, взувала черевички на два розміри менше й все це прикрашала асиметричним каре з діагональним чубчиком. Їй було байдуже, якої думки про неї були незнайомі люди, адже вона завжди себе вважала найпрекраснішою на світі.

Життєвим гаслом Емми, була фраза: "гарної жінки не повинно бути мало!", тож, їжа для неї мала велике значення. Виявляється, що у Графині, був дуже неординарний смак. Зранку, вона полюбляла з'їсти фруктовий салат з меленим перцем чилі та лимонним соком. По обіді, як завжди смажена яловичина чи курка у поєднанні з різними солодкими ягідними соусами. А на вечерю, їй подавали червону ікру з тертим білим шоколадом або шматочки полуниці, посипані свіжо меленим перцем. І все це вона запивала кавою з солоною карамеллю. А найулюбленішим десертом Емми були кубики ананаса з витриманими видами сирів. І хоч багато хто подумає, що це зовсім не смачно, Емма ж у відповідь скаже, що ви нічого не розумієте у поєднанні смаків. Усі ці хитрощі різноманітних страв Світу, добре знав її особистий професійний кухар, якому вона жодного разу не сказала "дякую".

Та кухар це одне, а от вірні піддані, які мусили терпіти погану поведінку господині за столом й прибирати після неї, це зовсім інше. Наприклад, вона з легкістю могла потягнутися через увесь стіл за сільничкою чи соусом, торкаючись посудини своїм кругленьким животом, й ненароком розлити вино на скатертину чи розбити тарілку. Також, Емма, дуже часто їла руками, а потім, немов цуценя, облизувала тарілку й витирала одягом руки. А розмовляти із повним ротом було, мабуть, найнеприємнішим з усіх її витівок. Хоча, ніщо не зрівняється з її хрюканням під час жування їжі.

Та кухня, була не єдиною кімнатою, де після Емми, панував суцільний безлад. Щовечірнє купання, було схожим на зливу чи навіть на глобальний потоп. Ну що тут сказати, думаю ви й самі здогадаєтеся, що відбудеться після того, як Емма вигукне "бомбочка" й з розбігу пригне у ванну. Хоча такого, мабуть, краще і не уявляти.

Але, як би там не було, і щоб там не думала Графиня, все ж таки дуже тяжко їй жилося, адже через погані манери, ніхто не хотів з нею товаришувати. Від цієї самоти, її рятували лише вірні піддані, які терпіли усі безглузді вимоги й виконували бездоганно свою роботу. І хоч Емма, жодного разу не мовили їм "спасибі" чи "доброго

ранку", вони все одно любили її.

Якось, Емма Ван Пігінгтон ходила по крамницях, у пошуках нової сукні для вечірки у заможного пана Франческа. Була і тут, була і там, як і не помітила, що потрапила до дивної крамниці. У приміщенні, на полицях, лежали речі, які не мали раціональних пояснень, і чомусь, це зацікавило графиню. Тож вона одразу поцікавилася у продавчині:

— Ей, ти, що то в тебе на прилавку? Якесь воно незрозуміле. До чого тут розпилене навпіл відро, з приклеєною частиною розбитої тарілки й висячим шматком тканини? Чи он те, голова дятла, яка виглядає з дерев'яного кулака, який крутиться на якомусь зламаному глобусі? Що це за жарти?

— Доброго дня Вам! Вітаю Вас в нашій "Крамниці Ввічливості" — посміхаючись, мовила продавчиня.

— Крамниці? Ввічливості? Та звідки ж взятися ввічливості в пробірці, бачку та теляті? Збожеволіти можна.

Невдоволено мовила Емма й грімко гупнувши дверима, покинула приміщення.

Після декількох годин шопінгу, виснажена жінка повернулася до дому й одразу ж, навіть не повечерявши, лягла спати. А наступного дня, з самого ранку, усі її думки були про вечірку, адже на ній будуть великі шанси зустріти своє довгоочікуване кохання.

Впродовж декількох годин, жінка збиралася: робила зачіску, фарбувалася та як завжди, приміряла сукні, які ніяк не налізали на її тіло. Навіть корсет не допомагав. Та врешті решт, після тривалих спроб вдавити живіт скотчем, Емма зібралася й у розкішному лімузині відправилася в путь.

На вечірці було дуже багато поважних жінок та чоловіків. І якщо одні приходили парами, то інші ж з'являлися для того, щоб знайти собі цю другу половину. З такими ж намірами, на святкування приїхала й Емма. Та скільки б вона не знайомилася з молодими чоловіками, усі її відвертали, через вульгарну поведінку та не повагу до співрозмовника. Засмучена Графиня, вирішила покинути вечірку, та на сходах, її зупинив молодий юнак.

— Куди ви так поспішаєте? А повільний танець?

Емма не знала що й відповісти. Чоловік взяв її під руку й провів до залу. Впродовж вечора, вони кружляли в танці, не зводячи один з одного очей. Їм було навіть не важливо, яка музика лунала, повільна чи швидка. Вони сплелися дотиками. Юнак щось розповідав, а Емма слухала і посміхалася. Слухала й боялася мовити бодай слово, щоб ненароком не зіпсувати ту приємну мить, яка вперше відбулася у її житті. Та коли незнайомиць запропонував покинути вечірку й продовжити знайомство у якомусь ресторані, то Емма дуже сильно запанікувала, адже добре пам'ятала про свою поведінку за столом. Тож, згодом, схвильована Графиня зникла навіть не попрощавшись.

Цілу ніч її думки не покидав той, якому вона сподобалась. От тільки біда в тім, що Графиня не знала як правильно поводитися, щоб не відштовхнути від себе чоловіка.

Наступного ранку, жінка звернулася до найкращого спеціаліста з проханням навчити її гарних манер. Та після декількох занять, той сказав їй, що мавпу легше навчити манер, ніж її. Емма довго плакала й не могла зрозуміти, чому вона не така як усі, та потім, згадала про Крамницю Ввічливості. З думкою про те, що якщо не можливо навчитися, то можна купити, вона одразу ж відправилася до крамниці. Зайшовши в середину, Емма запитала:

— Скільки коштують усі ці ваші дивні предмети? Хоча ні, неважлива ціна, купую усе!

Та продавчиня своєю відповіддю здивувала жінку.

— Доброго дня, шановна! Ми раді знову бачити Вас у нашій крамниці. Мушу засмутити Вас, на жаль, ввічливість не продається!

— Нічого не розумію! А навіщо ж тоді відкривати цю крамницю?

— Подивіться он туди, що ви там бачите? — продавчиня вказала рукою на предмети, які лежали на полиці.

— Те, що й раніше бачила: відро, тарілка та клаптик тканини, схожий на юпку! — невпевнено мовила Графиня.

— Так, правильно! От тільки ви бачите частини цих предметів, які означають частину слова. Тож, подивіться ще раз, і скажіть, що ви там бачите?

— ВІ — ТА — Ю!

— І Вам доброго дня! Молодці! Ви щойно привіталися.

Емма відразу навіть і не зрозуміла, що сказала, та розгледівши предмети краще, вона почала вимовляти склади:

— ДЯ-тел, КУ-лак, Ю-пітер — ДЯ-КУ-Ю. СПА-ніель, СИ-то, БІ-дон — СПА-СИ-БІ. ПРО-бірка, БАЧ-ок, ТЕ-ля — ПРО-БАЧ-ТЕ.

Емма дуже зраділа невеличкому прогресу, адже нарешті вона опанувала слова, які їй так тяжко було вимовляти. З тієї миті, жінка кожного дня почала приходила до крамниці, щоби вчитися. Продавчиня стала для неї не тільки вчителем, а й справжнім другом. Окрім ввічливих слів, вона навчила її гарних манер та поведінки. Згодом, Емма змінила зачіску та стиль одягу, і коли навчилася поводитися як леді, то одразу ж почала шукати незнайомця.

Побувавши тут і там, опитавши цих і тих, Графиня дуже здивувалася, адже ніхто не знав чоловіка з яким вона познайомилася і це її дуже засмутило.

Одного дня, самотня Емма, після вечірньої прогулянки, поверталася додому. Погано було Еммі. Емма не їла. Емма не посміхалася. Емма не спала. Емма, Емма... десь далеко в думках, поміж звуку автомобільних двигунів, вона почула, як хтось її кликав. Через декілька секунд, її наздогнав якийсь чоловік.

— Привіт! — радісно мовив він.

— Прикраса, відро, тарілка! — занервувала Емма й мовила набір слів, та зібравши думки до купи, повільно промовила — Привіт!

Графиня була дуже здивована, адже перед нею стояв чоловік у старенькому потертому одязі й шкіряному капелюсі. Це був саме той хлопчина, якого вона так довго

шукала.

— Ви, мабуть, дуже здивовані, — мовив він — як бачите, я звичайний робітник. Працюю водієм у пана Франческа. Він розповів, що ви питали про мене, та я ніяк не міг наважитися розповісти вам хто я на справді. Ви мені дуже сподобалися, і мене засмутив зіпсований ваш зіпсований настрій на вечірці, тому я вирішив вам його підбадьорити повільним танцем. Вибачте, що зіпсував ваші сподівання.

Графиня, ледь не заплакала. Вона зрозуміла, що він бачив її на вечірці таку, яка вона є на справді. Тож, усміхнувшись, Емма взяла чоловіка під руку і пішла з ним по алеях вечірнього міста. Їхня прогулянка затяглася аж до ранку. Такою щасливою, вона себе ще ніколи не почувала. І хоч цього разу Емма не мовчала, слова її були тихими та ніжними, без грубості та хрюкання, з чарівною ноткою любові та щастя.

Ось так, Графиня Емма ван Пігінгтон, знайшла своє кохання, а також змінила своє ставлення до людей й навчилася бути справжньою леді з гарними манерами поведінки.